

CHƯƠNG MƯỜI NĂM: ARAGOG

Mùa hè đang len lén trườn qua những khoảnh sân quanh tòa lâu đài; nền trời và mặt hồ đều đã đổi sang màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng. Trong các nhà lồng kính, hoa bắt đầu nở rộ, cái nào cái nấy to bằng cái bắp cải. Nhưng cảnh trí bên ngoài cửa sổ lâu đài ấy, một khi đã vắng hình bóng lão Hagrid sải bước đi trong sân trường, với con chó Fang bám theo sát gót, thì vẫn chẳng làm cho Harry vui được như trước nữa. Thực ra, tình cảnh bên trong lâu đài cũng không khá gì hơn, mọi thứ giờ đây bỗng trở nên rối rắm trầm trọng.

Harry và Ron cố tìm cách đi thăm Hermione nhiều lần, nhưng bấy giờ khách khứa đã bị cấm lai vãng đến gần bệnh thất. Qua khe hở của phòng cách ly bệnh nhân, bà Pomfrey nghiêm nghị bảo chúng:

- Phải tránh tạo cơ hội để mấy chuyện nguy hiểm lại diễn ra. Ta rất tiếc, nhưng mà không thể được. Bất cứ lúc nào kẻ tấn công cũng có thể quay trở lại để kết thúc mạng sống của những người nằm đây...

Chưa bao giờ mà nỗi khiếp sợ lan tràn ghê gớm như những ngày này, khi cụ Dumbledore không còn ở trường nữa. Mặt trời dường như chỉ sưởi ấm được phía ngoài những bức tường tòa lâu đài, rồi dừng lại bên ngoài những khung cửa sổ có chấn song. Bên trong trường, gương mặt người nào cũng lộ nét căng thẳng và sự lo âu. Trong hành lang mà có vang lên tiếng cười thì tiếng cười ấy nghe sao bất thường, gây nhức óc, và thường nhanh chóng nín bặt.

Harry luôn nhớ những lời nói cuối cùng của cụ Dumbledore:

- Các người sẽ thấy là ta chỉ thực sự rời khỏi trường khi không còn ai ở đây trung thành với ta. Các người cũng sẽ nhận thấy kẻ nào cần tìm kiếm sự giúp đỡ thì luôn luôn tìm được sự giúp đỡ đó ở ngay tại trường Hogwarts này.

Nhưng mà những lời nói ấy liệu có ích gì trong hoàn cảnh hiện nay? Tụi nhỏ biết trông mong vào sự giúp đỡ của ai bây giờ khi mà mọi người đều rối rắm và hoảng sợ y như tụi nó?

Tuy nhiên, những lời nói bóng gió ám chỉ đến những con nhện của lão Hagrid thì dễ hiểu hơn nhiều – nhưng khổ một nỗi là dường như không có một con nhện nào còn lại trong lâu đài để mà tụi nhỏ lần theo. Harry cứ phải ngó dáo dác chung quanh, ở bất cứ chỗ nào mà nó đi qua, với sự giúp sức (hơi có vẻ bất đắc dĩ) của Ron.

Dĩ nhiên là lực bất tòng tâm, bởi vì tụi nó đâu có được phép đi lang thang một mình, mà phải luôn luôn đi chung cả đám với những học sinh khác trong nhà Gryffindor mỗi khi có việc phải di chuyển trong tòa lâu đài. Hầu hết mấy đứa khác đều có vẻ vui mừng khi được thầy cô lùa đi từ phòng học này sang phòng học khác, nhưng đối với Harry thì chuyện đó thiệt là khó chịu.

Tuy nhiên, vẫn có một người dường như khoái hết sức cái không khí sặc mùi lúc này. Đó là Draco Malfoy. Nó khệnh khạng đi lại khắp trường với cái vẻ hách xì xằng như thể nó vừa được giao chức Thủ lĩnh Nam sinh vậy.

Hai tuần sau khi cụ Dumbledore và lão Hagrid bị đưa đi khỏi trường, Harry mới nhận ra cái điều làm Malfoy khoái trá. Hôm đó đang trong lớp học Độc dược, Harry ngồi ngay đằng sau Malfoy, nghe nó huênh hoang nói với Crabbe và Goyle:

- Tao cho rằng phải chính ba tao mới khử được lão Dumbledore.

Malfoy thậm chí không cần hạ thấp giọng, cứ bô lô ba la:

- Tao đã nói với tụi bây rồi, ba tao coi lão Dumbledore là hiệu trưởng tồi nhất từ xưa tới nay ở cái Hogwarts này. Bây giờ có lẽ tụi mình sắp có một hiệu trưởng đang hoàng có ý định đóng lại cánh cửa Phòng chứa Bí mật. Cô McGonagall chẳng qua là tạm trám chiếc ghế hiệu trưởng thôi, chứ cũng không thể ngồi lâu được...

Lúc đó thầy Snape đi ngang qua chỗ Harry, không bình luận gì về chỗ ngồi bỏ trống và cái vạc rỗng không của Hermione. Malfoy la lớn:

- Thầy ơi thầy, sao thầy hổng xin lãnh chức hiệu trưởng đi thầy?

- Thôi, thôi, Malfoy à.

Thầy Snape quở nhẹ Malfoy, mặc dù thầy cũng không giấu nổi nụ cười trên đôi môi mỏng dính:

- Giáo sư Dumbledore chỉ bị hội đồng quản trị tạm ngưng công tác thôi. Ta dám cam đoan là chỉ nay mai thôi là giáo sư sẽ trở về với chúng ta.

Malfoy cười ngạo nghễ:

- Hổng có đâu! Con bảo đảm ba sẽ bỏ phiếu cho thầy nếu thầy nộp đơn xin việc. Con sẽ nói với ba rằng thầy là giáo sư lý tưởng nhất ở đây.

Thầy Snape mỉm cười tự đắc khi đi rảo quanh căn hầm phòng học, và cũng may là thầy không nhìn thấy Seamus làm động tác giả nôn ói vô cái vạc của nó.

Malfoy vẫn tiếp tục ba loa:

- Tao thiệt lấy làm lạ là sao tụi Máu Bùn còn chưa chịu cuốn gói xéo khỏi trường cho mau. Tao đánh cá năm đồng vàng Galleon rằng đứa chết ngáp sắp tới là ai. Nếu mà không phải con nhỏ Hermione thì thiệt đáng tiếc...

Lúc đó chuông reo, kể cũng là may, vì Malfoy vừa thốt lên mấy tiếng cuối cùng là Ron nhảy phắt ra khỏi chỗ ngồi của mình. Trong lúc mọi người chộn rộn thu dọn sách vở cặp táp, không mấy người nhận thấy Ron chực nhảy xổ vô Malfoy. Harry và Dean túm lấy chặt hai cánh tay Ron giữ nó lại, nhưng Ron gầm gừ:

- Buông ra, để mình đánh cho thằng đó một trận. Mình cóc sợ, mình cũng không cần cây đũa phép cùi của mình, mình sẽ nện thằng mất dạy đó bằng nắm tay không...

Phía trên đầu tụi nhỏ, thầy Snape đang quát:

- Mau lên! Tôi còn phải đưa tất cả các trò qua lớp Độc thảo học nữa chứ!

Cả lớp sắp hàng đôi kéo nhau đi theo thầy, bọn Harry, Ron và Dean lẻo đẻo đằng sau chót, Ron vẫn ra sức vùng vằng trong sự kìm kẹp của hai đứa bạn. Tụi nó chỉ yên tâm chịu thả Ron ra sau khi thầy Snape đã đưa chúng ra khỏi lâu đài, và để chúng đi băng qua mấy thửa vườn trồng rau đến khu nhà lồng kính.

Không khí lớp Được thảo học bây giờ có hơi buồn; lớp đã vắng mất hai học viên là Hermione và Justin.

Giáo sư Sprout giao cho bọn học sinh thực hành cắt tỉa những cây Sung quần Vực thẳm. Harry đi tới chỗ đồng phân bón để bỏ một nắm cuống hoa héo quắt. Nó chợt nhận thấy Ernie của nhà Hufflepuff đứng trước mặt, mặt đối mặt với nó, rất trang trọng:

- Harry à, tôi muốn gặp bạn chỉ để nói xin lỗi là tôi đã nghi ngờ bạn. Tôi biết chắc bạn không đời nào tấn công Hermione. Tôi xin lỗi về tất cả những điều không đúng mà tôi đã nói về bạn. Giờ đây tất cả chúng ta đều đồng hội đồng thuyền. Vậy thì...

Ernie thẳng thắn đưa bàn tay mập mạp của nó ra, và Harry cũng giơ tay mình ra bắt chặt.

Ernie và bạn nó, Hannah, sau đó đến tỉa cây Sung quần chung với Ron và Harry. Ernie vừa tỉa một cành khô vừa nói:

- Tánh thẳng Malfoy vậy đó, nó có vẻ khoái chí lắm về những chuyện không may của người khác, hén? Mấy bạn biết không, mình nghi nó chính là Người kế vị Slytherin.

- Vậy là bồ cũng còn sáng suốt đấy chứ!

Ron nói, còn có vẻ hậm hực, chưa sẵn lòng tha thứ Ernie như Harry.

Ernie hỏi:

- Bạn có nghĩ đó là Malfoy không, Harry?

- Không.

Giọng Harry nói chắc chắn đến nỗi cả Ernie lẫn Hannah đều trở mắt nhìn nó.

Ngay lúc đó, Harry chợt nhận thấy có chuyện lạ.

Trên nền đất, vô số nhện khổng lồ đang hấp tấp chạy băng băng. Harry lấy cây kéo xén cây đập lên cánh tay Ron, khiến Ron kêu lên đau đớn:

- Uùi da! Bồ mắc chứng gì vậy?

Harry chỉ mấy con nhện.

Ron cũng nhìn theo, cố tỏ ra vẻ vui mừng theo, tuy không đạt lắm, và nói:

- Ờ, thấy rồi. Nhưng mà giờ này làm sao tụi mình đi theo chúng được?

Ernie và Hannah lắng nghe một cách hết sức tò mò.

Harry nhìn đàn nhện bỏ chạy, nó nói:

- Có vẻ như chúng đang đi về phía khu Rừng Cấm...

Ron càng không hào hứng chút nào khi nghe tới điều đó.

Cuối buổi học Dược thảo, giáo sư Sprout hộ tống cả đám học trò nhỏ sang lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Ron và Harry đi lết đệt tuốt đằng sau chót để có thể nói chuyện với nhau mà không bị người khác nghe.

Harry nói với Ron:

- Tụi mình sẽ phải dùng đến tấm Áo khoác Tàng hình lần nữa. Cũng có thể dắt con Fang cùng đi. Nó đã quen việc đi vô rừng với bác Hagrid, có nó biết đâu lại được việc.

- Đúng!

Ron xoay xoay cây đũa phép trong tay một cách bồn chồn. Nó nói:

- Mà... Ừ... không biết trong Rừng Cấm có người sói không ta?

Hai đứa vô lớp thầy Lockhart, vừa chui tọt xuống bàn cuối cùng trong phòng học để ngồi như mọi khi, Harry vừa né để khỏi phải trả lời thắc mắc của Ron bằng cách nói lảng:

- Trong Rừng Cấm cũng có nhiều cái hay lắm. Mấy con nhân mã chẳng hại ai, còn mấy con bạch kỳ mã...

Rừng Cấm thì Ron chưa từng vô tới bao giờ, còn Harry thì đã vô một lần và không bao giờ muốn trở vô lần nữa.

Vừa lúc đó thầy Lockhart nhảy vô phòng khiến cả lớp tròn xoe mắt ngó. Thời gian này, trong khi tất cả những giáo sư khác còn lại trong trường đều có vẻ u trầm đi ít nhiều, thì thầy Lockhart trông vẫn hí hửng như thường.

Thầy đứng trước lớp cười tươi rạng rỡ với mọi người, kêu lên:

- Vui lên nào! Sao mà ai cũng thuôn mặt ra như vậy?

Bọn học trò trao nhau những cái nhìn dễ nổi sùng, nhưng không ai trả lời thầy Lockhart.

- Không lẽ mọi người không nhận thấy gì sao?

Thầy Lockhart nói thông thả như thể đám học trò đều là một lũ ngốc.

- Tai họa đã qua rồi! Thủ phạm đã bị bắt...

Dean vọt miệng hỏi lớn:

- Ai nói vậy thầy?

Bằng giọng của một người đang giảng giải “một cộng một là hai”, thầy Lockhart nói:

- Chàng trai trẻ thân mến ạ, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật không đời nào bắt lão Hagrid nếu như không chắc chắn trăm phần trăm là lão ấy có tội.

Ron lên tiếng, còn lớn tiếng hơn cả Dean:

- Ở phải, đời nào!

Thầy Lockhart vẫn nói tiếp, giọng hết sức tự mãn:

- Nay trò Ron, ta dám nói là ta biết rõ chi tiết về việc bắt lão Hagrid nhiều hơn trò biết đấy, Ron ạ.

Ron há miệng định cãi lại, nhưng nó đành phải ngậm miệng lại giữa chừng câu vì bị Harry đá cho một cái đích đáng dưới gầm bàn. Harry nhắc:

- Lúc đó tụi mình đang tàng hình, coi như mình đâu có mặt ở đó. Không nhớ sao?

Cơn hồ hởi phấn khởi đáng ghét của thầy Lockhart, như muốn nói rằng thầy đã dư biết từ lâu là lão Hagrid không xài được, cùng với sự tin tưởng ngây thơ của thầy rằng toàn bộ chuyện rắc rối lâu nay đã tới hồi chấm dứt, làm cho Harry ghét giận đến nỗi nó chỉ muốn vứt phăng cuốn “Lang thang cùng Ma cà rồng” đi cho rồi. Nhưng nó tự dằn lòng lại, viết cho Ron mấy chữ:

“Tối nay hành động.”

Ron đọc mẩu giấy, nuốt nước miếng một cách khó nhọc, và nhìn qua chiếc ghế trống bên cạnh, nơi Hermione vẫn thường ngồi. Chỗ trống đó dường như giúp củng cố quyết định của nó, Ron gật đầu.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor vào những ngày này lúc nào cũng chật cứng, bởi vì từ sáu giờ chiều trở đi bọn trẻ đâu còn chỗ nào khác để mà la cà. Với lại, chúng cũng có rất nhiều điều để bàn tán với nhau. Kết quả là phòng sinh hoạt chung không bao giờ yên ắng trước nửa đêm cả.

Ngay sau bữa chiều, Harry đã lôi tấm Áo khoác Tàng hình ra khỏi rương, ngồi đè lên tấm áo suốt từ tối cho đến nửa đêm, chờ cho phòng sinh hoạt chung vắng người.

Fred và George rủ Ron và Harry chơi bài Xì-náp nổ. Ginny lặng ngồi, đứng ngay cái ghế của Hermione thường ngồi, quan sát mấy ông anh đang chơi. Ron và Harry cố ý chơi thua để kết thúc ván bài sớm cho rồi. Nhưng dù vậy, đến tận sau nửa đêm, Fred, George và Ginny mới chịu rời phòng sinh hoạt chung để đi ngủ.

Harry và Ron cẩn thận đợi cho tắt cả những âm thanh vọng lại từ phòng ngủ nam và phòng ngủ nữ đều tắt ngấm rồi mới lấy tấm áo khoác, tung ra, trùm lên mình cả hai đứa, rồi trèo qua cái lỗ thủng trên chân dung Bà Béo mà ra ngoài.

Đi xuyên qua lâu đài, vừa đi vừa tránh đụng đầu các thầy cô cánh gác tuần tra vào lúc này còn hời hợt hơn những lần trốn ngủ trước. Cuối cùng hai đứa cũng lần ra được tới tiền sảnh, đẩy cái chốt của cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi, nhẹ nhàng lách mình qua, cố gắng không gây một tiếng kèn kẹt nào, rồi thoát ra ngoài khoảnh sân đầy ánh trăng.

Hai đứa sải chân dẫm trên lớp cỏ đen thui, băng ngang mảnh vườn rộng. Ron đột ngột nói:

- Biết đâu mình đi vô tới khu rừng rồi mới thấy là chẳng có gì để theo dõi. Nói cho cùng, mấy con nhện đó chắc gì đã kéo nhau đi vô rừng. Mình biết đúng là tụi nhện đó trông có vẻ chạy về hướng khu rừng thiêng, nhưng...

Ron kéo dài giọng nhấn nha, với niềm hy vọng là cuối cùng tụi nó khỏi phải đi vô khu Rừng Cấm.

Hai đứa tới trước cửa nhà lão Hagrid, cánh cửa sổ nhà lão tối thui làm tăng thêm vẻ buồn thảm. Harry đẩy cánh cửa ra, con Fang nhảy chồm lên, mừng như điên khi được thấy lại bạn bè. Hai đứa sợ tiếng sủa reo mừng như pháo nổ của con chó có thể đánh thức cả lâu đài dậy. Tụi nó vội lấy cho Fang mấy viên kẹo mật trong cái hộp thiếc để trên nóc lò sưởi. Nhờ mấy viên kẹo này, hai hàm răng của con Fang dính chặt nhau và nó thôi sủa.

Harry để lại tấm áo tàng hình trên bàn của lão Hagrid. Khu Rừng Cấm tối đen như hũ nút nên cũng không cần tấm áo tàng hình lắm.

Harry vỗ về bắp đùi con chó, bảo:

- Đi thôi, Fang, tụi mình đi dạo một lát coi.

Fang mừng quýnh phóng theo hai đứa nhỏ ra khỏi nhà và chạy bắn tới bìa rừng. Ngang qua một cây phong, Fang sung sướng giơ một cẳng sau lên tưới cây.

Harry rút cây đũa phép của nó lẩm bẩm:

- Lumos! [(Có nghĩa là: Ành sáng)]

Lập tức một ngọn đèn nhỏ xíu xuất hiện ở đầu đũa, vừa đủ sáng để hai đứa dò tìm được dấu vết của những con nhện trên lối đi.

Ron nói:

- Sáng kiến hay đó. Mình cũng có thể thả cây đũa phép của mình lên, nhưng mà, bồ cũng biết rồi, hồng chừng nó lại nổ tung hay giở thêm trò gì nữa...

Harry vỗ lên vai Ron, chỉ xuống mặt cỏ: có hai con nhện lẻ đang vội vã chạy trốn ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, chúng lẩn vào sau một gốc cây.

Ron thở dài, như thể đành chịu thua điều tồi tệ nhất:

- Thôi được. Mình sẵn sàng rồi. Tụi mình đi thôi!

Vậy là cả bọn tiến vào rừng, Fang chạy loang quanh, hít hửi đánh hơi những gốc cây và đám lá. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn cây đũa phép, tụi nó lần theo được dấu của bầy nhện di chuyển dọc theo lối đi. Hai đứa đi theo lũ nhện có đến hai mươi phút, không nói năng gì, chỉ chăm chú lắng nghe động tĩnh, nhưng chúng cũng chẳng nghe thấy gì khác hơn tiếng cành khô gãy và tiếng lá xào xạc.

Càng đi sâu vô trong rừng, cây cối càng trở nên rậm rạp hơn, đến nỗi không còn thấy được cả những ngôi sao chi chít trên bầu trời phía trên cao. Chỉ còn lại ánh sáng duy nhất giữa biển đêm đen mênh mông là ngọn đèn ở đầu cây đũa phép của Harry. Qua ánh sáng đó, chúng thấy mấy con nhện dẫn đường đã bắt đầu rẽ lối mòn.

Harry dừng bước, cố gắng tìm hiểu xem chỗ mà lũ nhện đang tới là đâu, nhưng xung quanh, ngoài vùng ánh sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn đầu cây đũa phép, là một vùng hoàn toàn đen đặc. Lần trước Harry cũng không đi vô rừng sâu dữ như lần này. Nó còn nhớ rất rõ

lần đó, cũng ở trong chính khu rừng này, lão Hagrid đã khuyên nó đừng bao giờ rời bỏ lối đi. Nhưng giờ đây lão Hagrid đang ở cách xa nó hàng dặm, có lẽ đang bị nhốt trong nhà tù phù thủy Azkaban. Và những lời cuối của lão dặn dò Harry chỉ vồn vện là hãy theo dấu những con nhện.

Có cái gì đó ẩm ướt chạm vào tay Harry khiến nó giật mình nhảy lùi ra sau, dẫm phải chân Ron. Nhưng hóa ra đó chỉ là mồm của con Fang.

Harry nói với Ron:

- Bỏ thấy sao?

Nó chỉ có thể nhận ra ánh mắt của Ron phản chiếu ánh sáng leo lét của ngọn đèn cây đũa phép, chứ cũng khó mà nhìn thấy cả gương mặt bạn. Ron nói chán ngán:

- Thì đằng nào tội mình cũng đã tới tận đây rồi.

Thì tới luôn. Cả bọn lại tiếp tục đi theo những cái bóng chập chờn của lũ nhện, tiến vào sâu hơn nữa trong khu rừng. Lúc này không thể đi nhanh được, vì trong bóng đêm, những gốc cây và rễ cây lồi lên trên mặt đất làm con đường chúng đi trở nên hết sức gồ ghề trắc trở. Harry cảm nhận được hơi thở nóng hổi của con Fang phả vào bàn tay. Và cứ đi được một chút cả đám lại phải dừng lại để quơ đèn nhìn xem lũ nhện đã đi tới đâu.

Có vẻ như tội nhỏ đã đi như vậy ít nhất là nửa tiếng đồng hồ. Áo chùng móc vô bụi gai và những cành cây thấp là xà. Một lát sau chúng nhận thấy mặt đất hình như đổ dốc, mặc dù cây cối vẫn mọc khít rịt không thay đổi.

Bỗng nhiên con Fang phát ra một tiếng sủa lớn, âm vang, làm cho cả Ron và Harry hết hồn, thiếu điều vượt hết da.

Ron la to:

- Cái gì vậy?

Nó cố nhìn thủng màn đêm đen đặc chung quanh, tay túm chặt cùi chỏ Harry.

Harry thở mạnh:

- Có cái gì đó di chuyển xung quanh đây... Lắng nghe đi... Hình như có cái gì đó lớn lắm...

Cả hai đứa lắng nghe. Đâu đó bên cánh phải, có một vật gì to lớn lắm đang bẻ gãy cành lá để mở đường qua khu rừng.

Ron lảm nhảm không thôi:

- Ôi, thôi, thôi rồi, thôi rồi...

Harry nổi điên lên gất:

- Im đi! Nó nghe thấy bồ bây giờ.

- Nghe tiếng mình hả? – giọng Ron the thé một cách bất thường. – Nó nghe tiếng con Fang trước rồi còn đâu!

Bóng tối dường như đè lên cả tròng mắt của hai đứa nhỏ khi cả hai cứ đứng trân ra, mắt mở thao láo, chờ đợi, hoảng sợ. Có một tiếng gầm gừ rất lạ nổi lên, rồi lại lặng trang.

Harry hỏi:

- Bờ nghĩ coi nó sắp làm gì?

Ron nói:

- Chắc nó sắp sửa nhảy chồm lên mình.

Hai đứa sợ quá, run lập cập, chỉ biết chờ đợi chứ không dám nhúc nhích gì nữa.

Rồi Harry lại thì thầm hỏi:

- Bờ nghĩ coi nó bỏ đi chưa?

- Ai mà biết!

Lúc đó, bỗng dưng bên phải tụi nó sáng lòa ánh đèn pha, đặc biệt trong bóng đêm đen thui ánh sáng càng lóa mắt, đến nỗi cả Harry và Ron đều bất giác giơ tay lên ngang trán để che mắt. Con Fang tru lên và co giò chạy trốn, nhưng bị kẹt vô mấy bụi gai nên càng tru lên thảm thiết hơn.

- Harry!

Tiếng Ron hét lên, giọng nó vỡ ra trong tiếng thở phào:

- Harry ơi, chiếc xe của mình đây mà!

- Cái gì?

- Tới coi nè!

Harry lao theo Ron về phía phát ra luồng sáng, trượt chân, vấp vấp, suýt ngã lăn, nhưng ngay sau đó hai đứa thấy hiện ra trước mắt một trảng rừng trống.

Chiếc xe của ông Weasley đang nằm chờ ở đó, dưới một vòm cành lá rậm rạp, đèn pha ở đầu xe đang chiếu sáng. Ron há hốc miệng đi về phía chiếc xe, chiếc xe cũng nhích từ từ về phía Ron, y chang một con chó khổng lồ đang mừng chủ.

Ron mừng lắm, sung sướng đi quanh chiếc xe, xuýt xoa:

- Nó vẫn nằm đây từ hồi đó cho tới giờ! Coi kìa! Rừng rú đã biến nó thành xe hoang rồi...

Hai bên hông xe bị trầy trụa và bê bết bùn sình. Rõ ràng là nó cũng đã tự một mình bươn chải loanh quanh khu rừng. Fang không có vẻ gì khoái chiếc xe lắm. Nó cố gắng bám sát chân Harry, và Harry cảm thấy được con chó đang run cầy sẩy. Từ từ thở chậm lại, Harry cất cây đũa phép của nó vô túi áo.

Ron dựa vào chiếc xe, bàn tay đập nhẹ lên thùng xe như vỗ về:

- Vậy mà tụi mình cứ tưởng nó sắp tấn công tụi mình chứ! Lâu nay mình cứ thắc mắc không biết chiếc xe biến đi đâu!

Harry nheo mắt tìm kiếm trong vùng ánh sáng mà đèn pha chiếc xe hơi soi rọi, xem có dấu vết gì của mấy con nhện nữa không? Nhưng lũ nhện đã cuống cuống chạy biến ra khỏi vùng ánh sáng của đèn pha.

Harry nói:

- Tụi mình lạc mất dấu vết rồi. Thôi, đi tìm lũ nhện đi.

Nhưng Ron không đáp. Nó thậm chí không nhúc nhích, mắt cứ trừng trừng ngó một điểm nào đó ngay đằng sau Harry, hơi lơ lửng một chút phía trên cao. Bộ mặt nó xạm đi vì nỗi kinh hoàng.

Harry thậm chí không đủ thời gian để quay lại để coi đó là cái gì. Một tiếng “cách” thiệt to vang lên và nó bỗng cảm thấy có cái gì đó vừa dài vừa lông lá quắp ngang thân, nhấc nó lên khỏi mặt đất, khiến nó bị treo lơ lửng trên không, mặt ngó xuống đất. Harry hoảng sợ, ra sức vùng vẫy, nhưng nó lại nghe thêm một tiếng “cách” nữa, và thấy hai chân của Ron cũng bị giở hổng khỏi mặt đất luôn. Con Fang rên rĩ và tru lên thống thiết. Trong nháy mắt, Harry bị cuốn đi vào tuốt trong rừng sâu.

Với cái đầu thòng xuống, Harry nhận thấy mình bị một con quái vật có sáu cái chân dài cực kỳ và đầy lông tha đi. Hai chân trước của quái vật quắp chặt Harry trong đôi càng đen bóng. Đằng sau nó, Harry có thể nghe tiếng chân của một quái vật khác, hẳn là đang quắp Ron. Lũ quái vật đang tiến vào sâu giữa rừng, Harry nghe được cả tiếng con Fang đang cố vùng thoát khỏi càng của con quái vật thứ ba. Con Fang còn sức rống lên rền rĩ, chứ Harry thì dù rất muốn gào thét vẫn không thể thốt được lời nào. Có vẻ như tiếng nói của nó đã bị bỏ lại với chiếc xe ở trắng trống trong rừng.

Harry không thể nào biết được nó bị quái vật quắp đi như vậy trong bao lâu. Nó chỉ biết thỉnh thoảng tối nhợt đi một chút để nó có thể nhìn thấy mặt đất đầy lá rơi giờ đây đã lúc nhúc lũ nhện. Vươn dài cổ ra ngó nghiêng ngó ngửa, Harry nhận thấy mình đã đến bên mép một cái hố rộng. Cái hố này quang đãng không bị cây cối che khuất, nên nhờ ánh sao trên trời soi mờ mờ xuống đáy hồ, mà Harry thấy bày ra một khung cảnh tối tẻ nhất nó từng nhìn thấy trong đời.

Những con nhện nhện khổng lồ. Không phải những con nhện bé tí bò lê ngổn ngang giữa đám lá khô trên mặt đất, mà là những con nhện kéch xù như những cỗ xe ngựa, có đến tám mắt, tám chân, đầy lông lá, và đen ngòm. Tên khổng lồ nhện nhện đang quắp Harry mở đường xuống hố qua một cái bờ cụt kỳ dốc, đến một cái mạng nhện khum khum mờ mờ giăng ngay ở trung tâm cái hố. Những con nhện nhện khổng lồ khác xúm xít chung quanh mạng nhện, giờ càng lên nhấp lách cách một cách hào hứng trước cảnh đồng bọn đem về những con mồi có vẻ ngon lành.

Khi con nhện nhện khổng lồ thả mồi ra, Harry té chống kênh xuống đất rồi lồm cồm bò dậy. Ron và Fang cũng bị té ạch xuống bên cạnh. Fang không còn tru sủa gì nữa, chỉ nằm co ro một chỗ, im thín thít. Ron thì trông hãi hùng y chang như Harry. Miệng nó ngoác rộng như đang gào, một tiếng gào không thành lời, còn hai con mắt thì trở ra đến suýt lòi tròn.

Harry bỗng nhận ra con nhện nhện kéch xù đã quắp nó tha về đây đang nói gì đó. Cũng khó nghe ra nó nói gì, vì cứ mỗi tiếng thốt ra đều được đệm bằng tiếng càng nhấp lách cách.

Con nhện nhện ấy kêu:

- Aragog! Aragog!

Từ chính giữa cái vòm mạng nhện mờ mờ thông thả hiện ra một con nhện nhện có kích thước một con voi nhỏ và chân cẳng con nhện nhện này có màu xám, còn những con mắt trên cái đầu có càng thì màu trắng đục. Con nhện nhện này mù.

Vừa nhấp càng một cách sốt ruột, con nhện nhện mù được gọi là Aragog lên tiếng hỏi:

- Cái gì đó?

Con nhện nhện đã bắt được Harry trả lời:

- Người.

Aragog nhích tới gần hơn, tám con mắt trắng đục của nó đảo quanh mơ hồ.

- Có phải bác Hagrid không?

Con nhện nhện bắt được Ron đáp:

- Người lạ.

Aragog quạu quọ nhấp càng ra lệnh:

- Giết chúng đi. Ta đang ngủ...

Harry la to:

- Chúng tôi là bạn của bác Hagrid.

Trái tim nó dường như đã nhảy khỏi lồng ngực mà vọt lên tới cổ họng.

Lách cách lách cách, tiếng nhấp càng của những con nhện nhện khổng lồ vang lên khắp chung quanh. Aragog dừng lại. Rồi nó chậm rãi nói:

- Bác Hagrid chưa bao giờ phái người nào đến gặp ta.

Harry thở gấp gấp, giải thích:

- Bác Hagrid đang bị rắc rối. Bởi vậy mà chúng tôi phải đến đây.

Con nhện nhện già lặp lại:

- Bị rắc rối à?

Harry cảm nhận được sự quan tâm lẫn trong những tiếng nhấp càng lách cách.

- Nhưng tại sao bác ấy phái tụi bây đến đây?

Harry nghĩ đến chuyện cố đứng lên, nhưng rồi nó quyết định bỏ ý nghĩ đó đi, vì nó không tin rằng chân cẳng nó còn đỡ nổi thân hình mình. Vì thế, Harry cứ nằm bệt dưới đất mà nói, ráng hết sức mà bình tĩnh:

- Ở trường, người ta cho là bác Hagrid đã thả... thả gì đó ra giết hại học trò. Họ đã bắt bác nhốt vô ngục Azkaban rồi.

Aragog tức giận nhấp càn như điên, và đám đông nhèn nhện hiện diện khắp hố cũng đồng loạt nhấp càn hưởng ứng. Tiếng nhấp càn lách cách nghe có vẻ như một tràng vỗ tay, nhưng là một tràng vỗ tay làm Harry teo hết gan ruột vì kinh hoàng.

Aragog lại cúi kính lên tiếng:

- Nhưng chuyện đó đã xưa rồi mà. Xưa lơ xưa lắt. Ta còn nhớ rõ. Chính vì chuyện đó mà họ đuổi học bác ấy. Họ tưởng ta chính là con quái vật trú ẩn trong Phòng chứa Bí mật. Họ tưởng bác Hagrid đã mở cửa Phòng chứa Bí mật và thả ta ra.

Mồ hôi lạnh rịn ra trên trán Harry, nó hồi hộp lấp bắp hỏi lại:

- Vậy... vậy ra... ông không... không phải là con quái vật đã thoát ra từ Phòng chứa Bí mật?

- Ta hả?

Aragog quát lên, càn nhấp lách cách tức giận.

- Ta không hề sinh ra trong cái lâu đài đó, quê ta ở một nơi xa lắm. Một kẻ lữ hành đã đem ta cho bác Hagrid từ khi ta hãy còn là một cái trứng. Bác Hagrid lúc đó cũng hãy còn là một cậu học trò. Nhưng bác ấy đã chăm sóc ta, giấu ta trong học tủ trong lâu đài, nuôi ta bằng thức ăn thừa mà bác góp nhặt ở bàn ăn. Bác Hagrid là một người tốt, một người bạn vĩ đại của ta. Khi họ phát hiện ra ta, đổ thừa ta gây ra cái chết của cô nữ sinh đó, thì bác Hagrid bảo vệ ta. Từ đó tới giờ ta vẫn sống trong khu rừng này, bác Hagrid vẫn thường lui tới đây thăm viếng ta. Bác ấy thậm chí còn lo cả chuyện dựng vợ gả chồng cho ta nữa, bác ấy đem Mosag về đây làm vợ ta, và tụi bây thấy đó, gia đình ta nay đã con đàn cháu đống đầy ra đó. Tất cả đều nhờ tấm lòng bác ái của bác Hagrid...

Harry thu gom tất cả lòng can đảm còn sót lại trong người nó, hỏi:

- Vậy... ông không hề... tấn công ai hết?

Con nhèn nhện già ồm ồm quát:

- Không đời nào. Bản năng ta cũng không hiền lành gì, nhưng vì kính trọng bác Hagrid, không đời nào ta làm hại một con người. Xác của cô bé bị giết nằm trong buồng tắm nữ. Mà ta thì không hề biết đến chỗ nào khác trong lâu đài, ngoài cái hốc tủ nơi mà bác Hagrid đã nuôi lớn ta. Nồi giống ta vốn chuộng sự yên tĩnh trong bóng tối...

- Vậy thì... ông có biết cái gì đã giết chết cô gái đó không?

Harry liều mạng hỏi tiếp, và nói luôn:

- Tại vì, cho dù là cái gì đi nữa, thì bây giờ nó lại đang tấn công học trò trong trường...

Lời nói của Harry chìm trong hàng loạt tiếng lách cách của những cái càn khắp nơi thì nhau nhấp một cách giận dữ. Bóng những con nhèn nhện kịch xù bồn chồn chuyển động chung quanh Harry.

Aragog nói:

- Kẻ đó sống trong lâu đài. Là một sinh vật cổ xưa mà nỗi giống nhện nhện của ta sợ hơn hết thấy mọi thứ trên đời. Khi ta cảm nhận được sự tồn tại của con ác thú đang quanh quẩn trong lâu đài, ta đã van nài bác Hagrid thả ta ra. Ta vẫn còn nhớ rõ mà.

Harry khẩn thiết nài nỉ:

- Là con gì vậy?

Chung quanh dậy lên tiếng nhấp càn lách cách to hơn, những bóng đen của những con nhện nhện khổng lồ như đã tiến đến sát Harry rồi.

Aragog giận dữ nói:

- Ta không muốn nói đến nó! Ta không bao giờ gọi tên nó! Ngay như với bác Hagrid, ta cũng không bao giờ nói tới tên của con ác thú ghê rợn đó, cho dù bác đã gắng hỏi ta nhiều lần.

Harry không muốn thúc ép một con nhện nhện già. Nhất là trong lúc bấy nhện nhện chung quanh cứ dồn sát tới nó từ mọi phía. Aragog có vẻ như đã chán chuyện trò. Nó chậm rãi lùi về chỗ ngồi của mình ở giữa cái mạng nhện hình vòm. Nhưng lũ nhện nhện con cháu nó thì vẫn tiếp tục từ từ dồn sát tới Harry và Ron. Harry nghe tiếng lá bị nghiền rào rạo quanh mình. Nó tha thiết khẩn khoản gọi Aragog:

- Vậy thôi chúng tôi đành đi về vậy.

Giọng Aragog rề rề:

- Đi về? Ta không nghĩ vậy đâu...

- Nhưng... nhưng...

- Lũ con trai con gái của ta, theo lệnh ta, không hại bác Hagrid. Nhưng ta không thể nào cản được lũ chúng nó những món thịt tươi sống tự dẫn xác tới lãnh địa của ta nộp mạng. Thôi, vĩnh biệt, hỡi những người bạn của bác Hagrid.

Harry xoay mình nhìn quanh. Cách chỉ chừng non thước, ngất ngểu phía trên đầu nó là một đoàn quân nhện nhện hình thành một bức tường vững chắc bao vây tụi nó. Lũ nhện nhện háu đói nhấp càn lách cách và trở ra những con mắt lấp lánh trên những cái đầu đen xú xị không chịu nổi.

Cho dù đã rút cây đũa phép ra, Harry cũng hiểu là chẳng ích gì, vì lũ nhện nhện đông quá. Nhưng nó vẫn quyết chiến đấu để sống còn. Vừa mới cố sức đứng dậy, thì bỗng nó nghe vang lên một tiếng nổ to, rền dài, đồng thời, một luồng ánh sáng rọi soi thấu đáy hố.

Chiếc xe hơi bị phù phép của ông Weasley đang rầm rầm chạy xuống dốc, đèn pha sáng trưng, còi hú inh ỏi, chạy tới đâu hất văng lũ nhện ra khỏi chỗ đó. Nhiều con nhện nhện té chống càng, mấy cái cẳng dài cứ chới với ngo ngoe trong không trung, chẳng thể nào ngừng được. Chiếc xe thả một cái "két" trước Harry và Ron, cánh cửa tự động bung ra mời gọi.

Harry hét:

- Cứu con Fang!

Rồi ngay sau đó, nó chui tọt vô xe, ngồi ở ghế trước; Ron ôm ngang con Fang đã dờ dẩn như con chó trôi sông chỉ còn kêu ăng ẳng, đẩy nó lên băng ghế sau của chiếc xe hơi, rồi đóng mạnh cửa lại. Ron còn chưa kịp đạp tới chân ga, máy xe đã tự động rồ lên, và “véo!” – cả bọn vọt đi, tông thêm mấy con nhên nhện nữa làm chúng té lăn kềnh sắp lóp.

Xe tăng tốc vọt lên dốc, ra khỏi cái hố, và chẳng mấy chốc đã băng băng vượt qua khu rừng, bị cành lá cây cối quật đập rần rạt vô cửa xe. Nhưng chiếc xe cũng khéo léo, biết lách lượn tìm từng khoảng trống mà chạy, theo một con đường mà xem ra nó đã tự biết lối một cách rõ ràng.

Harry nhìn sang Ron. Miệng Ron vẫn còn há hốc trong động tác gào không thành lời, nhưng mắt thì không còn trợn lòi ra nữa.

- Bờ có sao không?

Chiếc xe lách mình né một cây sồi vĩ đại...

Ron nhìn thẳng tới trước, chưa thốt nổi lời nào.

Chiếc xe băng càn qua những bụi cây thấp, con Fang bắt đầu tìm lại được tiếng sủa và tru lên om sòm từ băng ghế sau. Harry thấy cái kiếng chiếu hậu bị bay tung khi chiếc xe lách mình né một cây sồi vĩ đại. Sau khoảng chừng mười phút âm ỉ nhọc nhằn, cả đám cây bị tĩa xơ xác, và bọn Harry được thấy lại mảnh trời trống trên cao.

Bỗng nhiên chiếc xe đứng khựng lại, khiến cho tụi nó suýt đập đầu vô tấm kính chắn gió. Thì ra đã đến được bìa rừng. Con Fang tự nhào mình ra cửa sổ, sốt ruột muốn thoát ra khỏi chiếc xe càng nhanh càng tốt. Khi Harry vừa mở cánh cửa xe ra, con chó phóng ra như một mũi tên, chạy cụp đuôi xuyên qua hàng cây, về thẳng phía ngôi nhà của lão Hagrid.

Harry cũng xuống xe, và một hay hai phút sau, Ron mới có vẻ hoàn hồn, tay chân bắt đầu có cảm giác, và nó bắt chước Harry leo xuống xe, mắt vẫn còn dờ dại và cổ còn cứng đờ.

Harry vỗ vỗ vào chiếc xe bày tỏ lòng biết ơn. Chiếc xe bèn de vô rừng và trong chốc lát là biến mất.

Hai đứa quay trở lại căn chòi của lão Hagrid để lấy lại tấm Áo khoác Tàng hình. Con Fang vẫn còn run rẩy dưới tấm chăn đắp trong cái ổ của nó. Khi Harry trở ra ngoài, nó thấy Ron đang nôn thốc nôn tháo trong thửa vườn bí rợ của lão Hagrid.

Ron vừa chùi miệng vô ống tay áo vừa thều thào nói:

- Mình sẽ không đời nào tha thứ cho bác Hagrid. Nghe lời ổng: theo chân những con nhện! Thiệt là nhờ phước đức ông bà mình mới còn sống sót trở về đây.

Harry nói:

- Mình dám cá là bác Hagrid không thể ngờ là Aragog lại nỡ làm hại đến bạn bè của bác Hagrid như vậy đâu.

Ron cắn còn tấm tức, thụi một nắm đấm vô tấm vách căn chòi:

- Thì chính đó là tai họa của bác ấy! Bác ấy cứ cho là những con quái vật không đến nỗi khủng khiếp như người ta đồn đại đâu. Thử coi, chuyện đó đưa bác ấy tới đâu? Nhà ngục Azkaban!

Bây giờ giọng Ron run run không kiềm chế được nữa:

- Mà bác ấy hiểu mình đi theo mấy con nhện đến đó để làm gì chứ? Bây giờ mình muốn biết là chuyển mạo hiểm này thì giúp tụi mình tìm ra được cái gì nào?

Harry tung tấm Áo khoác Tàng hình lên trùm kín cả hai đứa rồi xốc nách Ron, đỡ bạn đi về tòa lâu đài.

- Bác Hagrid muốn cho chúng ta biết là bác vô tội, bác không hề mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật.

Hai đứa cẩn thận đi ngược lên tiền sảnh rồi trèo lên cầu thang cẩm thạch...

Ron khịt mũi tỏ vẻ bất đồng ý kiến. Hiển nhiên, theo ý Ron thì áp trứng nhện nhện trong hốc tủ không thể nào được coi là vô tội.

Khi bóng tòa lâu đài hiện ra lù lù trước mặt, Harry sửa sang tấm áo để yên chí là chân cẳng tụi nó cũng được phủ kín, rồi mới đẩy cánh cửa khổng lồ bằng gỗ sồi ra. Hai đứa cẩn thận đi ngược lên tiền sảnh rồi trèo lên cầu thang cẩm thạch, nín thở khi đi ngang qua những hành lang, nơi những người trong phiên trực đang đi lại canh phòng hết sức cảnh giác.

Cuối cùng hai đứa cũng an toàn về được tới phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor. Ôu đó, củi lửa đã cháy rụi thành tro tàn. Hai đứa cởi áo khoác ra, trèo lên cầu thang xoắn mà lên phòng ngủ của mình.

Ron lăn ra giường, không màng đến cả chuyện cởi giày hay thay quần áo. Tuy nhiên Harry lại chẳng cảm thấy buồn ngủ lắm. Nó ngồi ở mép giường, nghĩ ngợi hoài về những điều mà Aragog đã nói.

Nó nghĩ, con quái vật đang lớn vồn đâu đó trong lâu đài nghe hao hao giống như một thứ quái vật Voldermort – một thứ quái vật mà ngay đến những con quái vật khủng khiếp cũng không muốn nhắc đến tên. Nhưng cái bí mật về con quái vật đó thì vẫn còn nguyên, nó là cái gì, làm sao hóa đá được các nạn nhân? Cả Ron lẫn Harry đều chịu, chưa tìm được. Và có lẽ ngay cả lão Hagrid cũng không hề biết trong Phòng chứa Bí mật có chứa cái bí mật gì.

Harry rút chân lên giường, ngồi dựa lưng vào gối, ngắm ánh trăng suông tràn qua cửa sổ tháp Gryffindor.

Nó nghĩ chán chê vẫn không vỡ ra được là tụi nó có thể làm gì. Lăn theo đầu mối nào đó thì tụi nó cũng đi tới ngõ cụt hết rồi.

Riddle đã bắt nhầm người, Người kế vị Slytherin đã bị sống, và không ai dám chắc kỳ này cũng chính là kẻ đó đã mở cánh cửa Phòng chứa Bí mật ra, hay lại mới nảy ra Người kế vị khác nữa.

Chẳng có ai trong tòa lâu đài này có thể có câu trả lời cho Harry cả. Chẳng có ai để Harry hỏi hết. Nó nằm xuống, vẫn suy nghĩ lung tung về những điều Aragog đã nói.

Khi mơ mơ màng màng sắp ngủ, thì đột nhiên một ý tưởng nảy ra như thể đó là niềm hy vọng cuối cùng. Lập tức Harry ngồi bật dậy:

- Ron... Ron...

Harry khẽ gọi trong bóng tối.

Ron thức giấc, cảnh nháy y như con chó Fang, trợn mắt nhìn quanh, và thấy Harry.

Harry lay Ron dậy, thì thào trong tiếng ngáy như sấm của Neville nằm ở góc phòng:

- Ron... cô gái đã chết ấy. Aragog nói xác cô ấy được tìm thấy trong buồng tắm. Không chừng cô ấy vẫn chưa ra khỏi buồng tắm, không chừng cô ta vẫn ở đó thì sao?

Ron dụi mắt, mặt mày cau có trong ánh trăng. Nhưng rồi nó cũng chợt hiểu ra.

- Hồng lẽ bỏ cho là... hồng lẽ đó là con ma khóc nhè Myrtle ?